

M i n n e

af

Skråddaren Berg,

som afmåttades d. 12 September 1838.

 Norrköping, 1838. Ad. Fr. Kaams Enka.

Mitt öga vill flyta i tårar,
 Stor smärta mitt bröst genombårar,
 Vid åsyn af syndarens fall:
 Det onda har fått öfverhanden,
 Berg, föll uti syndiga banden,
 Hans känsla, som stenen blef kall.

2.

Swad gjorde dig wål då din maka,
 När färdig att brottet bejafa,

Du tillredde snart hennes död?
Lugnt lade hon sig wid din sida,
Ej anar försåtarna wida,
Som henne till döden blott bjöd.

3.

Hos grannen anmålde han brottet,
Se'n fångslader fördes åt slottet,
Och wäntade der på sin dom,
Men ingen vill tro hwad han sade,
Förfräckelsen gripit dem hade,
Då de in i rummet nu kom.

4.

Och med det han bröt våra lagar,
Förskjuter han kärlekens dagar;
Förfräckliga mordet måst ske.
Må detta gå alla till sinnes,
Som warningsexempel wi minnes,
Och hämnande ropar hon we!!!

5.

Sol, måne och stjärnor skall falla,
Till hämnd elementerna falla,
Då werlden skall största omkull.
Hemst tystnar den höga naturen,
Förfräckt ryser grymmaste djuren,
Och blodfärgad ryser des mull.

6.

Dock nu till en wackrare sida,
Hans maka skall honom afbida,
Förlåtande och kärlekswarm,
Nu fattar hon honom wid handen,
Stadfåster de heliga banden,
Och trycker ömt Berg till sin barm.

7.

Till himlen din brud dig nu leder,
Du affkuddadt afgrundens seder,
Din maka har bedit för dig,
Och bönhörd af Herren jag blifwit,
Ditt brott har han nu estergifwit,
Du följer i sällheten mig.

